

**Справа «Сур проти Туреччини»
(Sur v. Turkey)
21592/93**

У рішенні, ухваленому 3 жовтня 1997 року, Суд постановив:

- виключити справу «Сур проти Туреччини» з переліку справ, прийнятих до розгляду.

Обставини справи

11 травня 1992 року заявника було заарештовано та взято під варту в штаб-квартирі стамбульської поліції безпеки. Його було допитано в зв'язку зі слідством за фактом крадіжки золота, нібито вчиненої в магазині, де працював заявник.

13 травня, після допиту, суддя Стамбульського окружного суду, що проводив слідство, звільнив заявника з-під варту умовно.

Наступного дня заявник подав до громадського обвинувача м. Стамбул скаргу на дії працівників поліції, які допитували його під час затримання. Він звинувачував їх у жорстокому поводженні з метою одержання його зізнання. Зокрема він стверджував, що його було піддано побиттю кулаками і кийками та тортурам із застосуванням електрошоку, під час якого його очі були зав'язаними.

15 травня пана Сура оглянув лікар Інституту судової медицини (офіційна установа), який констатував наявність значних гематом внаслідок ударів у верхню частину стегон, а також пухлин і гематом на руках. 29 червня громадський обвинувач м. Стамбул, зазначивши, що заявник не міг впізнати поліцейських, що знущалися з нього, видав наказ припинити слідство.

Рішенням від 21 жовтня 1992 року голова суду присяжних м. Бейгол відхилив апеляцію заявника на цей наказ. Міністром юстиції було подано спеціальну апеляцію на рішення від 29 червня 1992 року. Рішенням від 11 квітня 1994 року касаційний суд прийняв апеляцію та скасував оспорюване рішення.

Громадський обвинувач м. Стамбул, до якого було передано матеріали справи, розпочав кримінальну справу проти тих двох офіцерів, які відповідали за заявника під час його перебування під вартою та які обвинувачувалися в катуванні щодо нього.

Своїм рішенням від 7 лютого 1995 року Стамбульський суд присяжних більшістю голосів виправдав поліцейських. Він визнав, що хоча й було доведено, що заявник зазнав жорстокого поводження, але визначення осіб, які катували його, неможливе. Не було достатньо доказів, що ті офіцери, які фіксували свідчення, і ті, що піддавали заявника катуванню, були одними й тими ж особами.

П. Сур і громадський обвинувач подали апеляцію на рішення від 7 лютого 1995 року, касаційний суд задовільнив скаргу 8 лютого 1995 року.

Два позови про компенсацію шкоди, що були подані заявником до Суду з цивільних справ м. Стамбул, задоволені не були.

Зміст рішення Суду

17 вересня 1996 року Суд одержав текст угоди між заявником та урядом Туреччини, за якою останній зобов'язувався сплатити п. Суру 100 000 французьких франків відповідно до фактів, що були причиною заяви, а також 15 000 французьких франків як компенсацію судових витрат.

Тому уряд та заявник висловили прохання до Суду припинити справу.

Суд прийняв угоду про порозуміння. Відповідно до великої кількості попередніх справ, де було досягнуто примирення сторін за подібних умов, що стосувалися ст. 3 Конвенції, Суд не знайшов причин продовжувати провадження.

Отже, справу було вилучено з переліку справ, що підлягають розгляду Судом.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у

Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.